

Історична довідка

Цілі століття українці були роз'єднані, розділені між різними державами. Скільки часу й зусиль потрібно було Україні, аби стати незалежною і єдиною! День соборності України — свято втілення мрії про єдність.

Історія свята

22 січня 1919 року об'єдналися дві українські держави, що постали на руїнах великих імперій: одна — Російської, інша — Австро-Угорської. Українська Народна Республіка (УНР) і Західноукраїнська Народна Республіка (ЗУНР) утворили єдину, соборну Українську державу. Ця подія засвідчила: українці — окремий народ, який, хоч і був довгі роки розділеним, не змішався з іншими, не втратив свого самоусвідомлення. І ось — має нарешті свою державу.

Чому ж це свято ми називаємо саме Днем соборності? Що таке соборність? Погляньмо на значення цього слова:

- пряме (із філософського словника): соборність — єдність усіх членів Церкви для спільного відшукування шляху до порятунку;
- у стосунку саме до української ситуації: ідея об'єднання

усіх етнічних українських земель у єдиній державі.

Традиція відзначення Дня соборності

День соборності не був аж такою щасливою датою — після нього сталося ще багато трагічних для українців подій. Наш народ знову був розірваний між різними державами і владами. Та все ж той день, коли був підписаний Акт Злуки українських земель, довів, що возз'єднання таки можливе — якщо вірити в нього і робити все, аби воно відбулося.

Тож не дивно, що в незалежній Україні День соборності з 1999 року відзначається офіційно і має свою особливу традицію. Ти, безсумнівно, знаєш про неї — це «живий ланцюг». І з'явилася вона ще до того, як День соборності став офіційним святом.

21 січня 1990 року українські патріотичні сили організували безперервний «живий ланцюг» між Києвом і Львовом: узявшись за руки, люди стояли вздовж доріг і шосе. Уявляєш, скільки потрібно було учасників, аби втілити таку грандіозну ідею? «Живий ланцюг» став символом єдності усіх українців — незалежно від того, чи живуть вони на сході, чи на заході (а в той день вони і взагалі ще були громадянами не України, а Радянського Союзу!).

Емоційні й символічні також ланцюги, що їх на День соборності утворюють останніми роками кияни. Узявшись за руки на мосту Патона, вони об'єднують правий і лівий берег Дніпра — бо ж по кожен бік живуть українці, які прагнуть бути разом, усі в одній країні. У кожній області, кожній місцевості — свої історії, свої звичаї, свої неповторні особливості. Усі ми різні, та все ж кожен з нас — українець. Пам'ятаймо про це: тільки разом ми — сила!

